

uut sulast kuulamas, ja mida ligemale kewadene põl-lutöö jöudis, seda libedamast läks Hansule asemliku tarvis. Et tema kui mõistlik peremees — olgu seda tahes — üht tundmata ja teadmata inimest oma mä-jasse ei tahtnud wöötta, sellepärast viitis otsimine paigju aega ja viis mittu teekäiki tuulde, enne kui aja tal-litamine tödesti korrale läks, ehl tül pakujate poolt puu-dust ei olnud. Kõige enamist oli Hansu lahkumise lugu, mis kui tuul igale poole kuulda vaks läinud, mehi taga kibutanud sinna peresse teenima minna, kus õnne juhtusel kaa temale säherdust kaupa wöös sundida, ei soldati põlwest peasis ja nõuka peresse koduväits kaewis. Ega ma Hansu sarnane halp oleks, mõtles mõni mees — et västatörkuma halsaks! — Tõstis fessgi tundmata pakuja oma warbad Ülewainu läwele, mis oli peremehe esimene küsimene sedamaid: „Kus sa, wennile, seie saadik oled teeninud, kui laua teenis mine wäljas ja mis wiga pärast tohad sa ennast wa-nast teenistusest lahti lüüa? Minu arvates näitab tuntud leiwapaluke parem, kui teine alles tundmata. Näägi mulle oma lugu, mis sind fohta wahetama sun-nib?“ — Kesk natuke faugemalt maailmos inimesi ja nende viisist terase silmaga tähele pannud, kül se teab, kuda järsku ja tö sine vastus niisuguse okalise küsimise veale mõne mehele kõrvatagust sihelemist sünnitab, kõige enamist neile, kes haritut viisil iga kewade, kui lõuke laulu töstab, fohta ja peremeest wahetavad, et istepink neil fuskil soojaks ei saa. Muidugi teada, ei olnud seal juures teenistusse pakujatel kellelgip kühnes-

Hisukedes juhtumised wööiwad mõnekorra murest koormatut südamele kergituseks töösta ja kurtjale sealt leinamise kustutajat tuua, kust tema ei wöönud arwata, veel wähäm loota. Seesugust kogemata furbuse troostti pidi Ülewainu Eis kogemata õnne järgelt leidma ja kuda alamalt kuulda saame — uue sulase läbi. Juba wöob mõnel lugejal mõte töösta: Ohoo! Hans on kurest äraunustatud ja teine ligemal armukene tema ajemele astunud, kuda igal pool noore naisterahva lugu näitab, et noor leestnaine haua sõrival libedaid pisaraid polgeid mööda laseb alla woolada, mis wä-hem närtind mehe fohta haua põhja puutusivad, kui teise priskema fohta, keda süda ehl ladunale järeltu-lejaks igatxes. Kül saame edespidi kuulda, kui pikalt nende arwamine Else fohta töeks lähab; — enne kui nii faugele jõuame, peame esiteks paari sõna sulaste teenistusesse pakumise faubast rääkima.

Mihkel Pölliupap oli juba tük aega kui munas-foomas kana rahuta ümberkäinud ja ümbersöitnud,